

Arrest

nr. 310 509 van 26 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANDER VELPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 april 1982 geboren in Rumst. Hij kon een recht op verblijf genieten in functie van zijn ouders.

1.2. Op 7 januari 1997 verkreeg verzoeker de Belgische nationaliteit.

1.3. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 23 oktober 2018 werd verzoeker vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Verzoeker diende tegen dit arrest cassatieberoep in.

1.4. Het Hof van Cassatie verwierp bij arrest van 12 maart 2019 het door verzoeker ingestelde cassatieberoep.

1.5. Op 14 mei 2019 werd het feit dat verzoeker vervallen werd verklaard van de Belgische nationaliteit overgeschreven in de registers.

1.6. Verzoeker diende op 7 februari 2020, via zijn raadsman en in functie van één van zijn Belgische minderjarige kinderen, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 maart 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 243 788 van 9 november 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 26 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.9. Verzoeker diende op 8 februari 2023, een tweede maal, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 juni 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.11. Verzoeker diende op 27 september 2023 nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 januari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [F.]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, [B.R.] [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Een eerste aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 07.02.2020 en geweigerd op 26.03.2020. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV in zijn verwerpingsarrest van 09.11.2020 met nummer 243.788. Een tweede aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 08.02.2023, dewelke werd geweigerd op 29.06.2023.

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 03.10.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 50 uren (subsidiare gevangenisstraf van 1 jaar) met uitstel 5 jaar behalve 25 uren wegens diefstal;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 04.10.2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens weerspanning en smaad;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 21.02.2007 door het Hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitsluiting van 3 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, vernieling of onbruikbaarmaking van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 11.04.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor weerspanning;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 26.06.2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor racisme en xenofobie, opzettelijke slagen en verwondingen en smaad;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 06.06.2013 door het Hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 6 maanden voor belaging en laster en eerroof;

Overwegende dat bij arrest dd. 27.01.2016 van de correctionele kamer van het hof van beroep te Antwerpen betrokkene definitief schuldig werd bevonden aan:

- Tussen 2 maart 2010 en 16 april 2013 in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen en/of elders in het Rijk, onder meer in het gerechtelijk arrondissement Brussel en/of in het buitenland, ondermeer in Turkije en Syrië leidende persoon te zijn geweest van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek;
- In het gerechtelijk arrondissement Brussel, te Sint-Jans-Molenbeek op 31.05.2012 met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of de aanhorigheden ervan, andermans roerende eigendommen te hebben vernield of beschadigd, onder meer de valven van het politiecommissariaat te Sint-Jans-Molenbeek toebehorend aan die gemeente, met omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door middel van braak, inklimming, of valse sleutels, met de omstandigheid dat het misdrijf in vereniging of in bende werd gepleegd en de schuldigen het hoofd of de aanstoker waren
- In het gerechtelijk arrondissement Brussel, Sint-Jans-Molenbeek op 31 mei 2012 voor weerspanning door verscheidene personen ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak.

Betrokkene werd veroordeeld voor die vermengde feiten tot een hoofdgevangenisstraf van 12 jaar, tot een geldboete van 5.000 euro, te vermeerder[e]n met 50 opdecimen en alzo gebracht op 30.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden en tot de ontzetting gedurende een termijn van 10 jaar uit alle rechten, als bedoeld in artikel 31,1° lid van het Stafwetboek.

Overwegende dat uit het vonnis blijkt dat de feiten die betrokkene pleegde uitermate ernstig te noemen zijn en niet kunnen getolereerd worden in onze maatschappij. Betrokkene fungeerde als leider van de terroristische groep Sharia 4Belgium. Deze groep werd door betrokkene opgericht met als doel het publiekelijk verkondigen en verheerlijken van de heilige oorlog, het martelaarschap en de islamisering van het Westen. Het doel was de omverwerping van de democratie en de invoering van de sharia in België. Op actieve wijze werden moslimjongeren gerecruteerd, aangezet tot het volgen van lessen, waar op intensieve wijze het extreme en gewelddadig jihadistisch salafistisch gedachtengoed werd uitgelegd en gep[ro]pageerd en tot slot voorbereid om naar Syrië te trekken en daar aan te sluiten bij gewelddadige jihadistische organisaties, teneinde actief deel te nemen aan de gewapende jihad.

Overwegende dat betrokkene niet enkel gekend is voor zware openbare orde, maar dat hij ook gekend is als haatprediker bij het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het OCAD op 20.02.2020 een dreigingsanalyse van betrokkene opgesteld heeft. Betrokkene wordt door het OCAD aanzien als een haatprediker met een dreigingsniveau 3 wat betreft extremisme en een dreigingsniveau 2 wat betreft terrorisme. In deze dreigingsanalyse staat het volgende te lezen:

"[F.B.] werd in 2015 veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf voor zijn rol als leidinggevende van een terroristische organisatie, i.c. Sharia4Belgium (S4B). De rechtbank oordeelde dat [B.] een belangrijke rol speelde bij de indoctrinatie en het radicaliseringsproces van tientallen FTF. Hij heeft daarnaast ook een gerechtelijk palmares voor weerspanning, wapenbezit, vermogensdelicten, slagen en verwonding, belaging, racisme en xenofobie. Hij verblijft op heden op de speciale D-RAD:EX-afdeling in de gevangenis van Hasselt. In mei 2019 werd [B.] de Belgische nationaliteit ontnomen na een gerechtelijke procedure.

Wat de ideologie betreft wordt S4B beschouwd als een terroristische organisatie die heel wat jongeren klaarstoomde voor een gewelddadige jihadistische strijd. Met S4B streefde [B.] de invoering van een totalitaire religieuze staat na. Hij pleitte in het verleden voor de gewapende gewelddadige jihad en de implementatie van het kalifaat en de Sharia in België. De ondemocratische doelstellingen van de beweging werden benadrukt in allerlei filmpjes waarin betrokkene zijn extremistische visie en die van de organisatie bepleitte.

Vandaag blijft betrokkene zijn overtuigingen inzake godsdienst, politiek en democratie uiten en voelt hij zich onrechtvaardig behandeld door justitie. Hij geeft echter daarentegen wel aan dat hij tegen elke vorm van geweld is en ontkent dat hij mensen heeft aangezet tot geweld. Hij krijgt momenteel regelmatig bezoek van een imam, de moreel consulent en de deradicaliseringsambtenaar van de Vlaamse gemeenschap. Er zou een lichte positieve evolutie merkbaar zijn inzake zijn extremistische standpunten. Het is echter niet duidelijk of er sprake is van sociaal wenselijk gedrag. Met betrekking tot de sociale context kan gesteld worden dat hij er vandaag nog steeds een sterk fysiek extremistisch netwerk op nahoudt. Hij wordt erkend als symbolische

leidersfiguur in extremistische kringen, zowel intra- als extra-muros. [B.] was en is een zeer charismatisch figuur die grote invloed uitoefent op zijn omgeving.

Op het vlak van intentie en daden kunnen we stellen dat [B.] vanuit zijn leiderspositie binnen S4B verantwoordelijk is voor de radicalisering van een groot aantal jongeren. Hij organiseerde regelmatig betogingen, lezingen, fysieke trainingen en deed aan 'street dawa' om zijn boodschap en die van de groepering zo breed mogelijk te verspreiden. Vandaag behoudt hij in de gevangenis zijn leiderschapspositie en laat hij zijn mening blijken in groepsdiscussies. [B.] maakt vandaag nog steeds gebruik van zijn relatieve bekendheid om zich een bepaalde status aan te meten. Hij blijft ondanks dat er regelmatig woordenwisselingen en confrontaties zijn een trouwe schare fans behouden. Daarentegen geeft hij aan dat, hoewel hij achter zijn boodschap blijft staan, hij dit op een andere manier had kunnen communiceren. Hij geeft ook aan na de gevangenisstraf te zullen gaan leven in de anonimiteit en wil op een positieve manier participeren aan de maatschappij. Ook hier is het echter zeer onduidelijk of dit uitingen zijn die gedaan worden in het kader van sociaal wenselijk gedrag. Qua psychische problematiek werd bij [B.] persoonlijkheidsstoornis vastgesteld die zich kenmerkt door een grote behoefte aan bewondering, een inadequate gewetensfunctie en een gebrek aan empathie. Er wordt weinig aan introspectie gedaan en deinst niet terug om anderen te exploiteren voor zijn eigen doelen. Betrokkene geeft ook aan dat de procedure rond de nationaliteitsafname voor hem mentaal erg zwaar was."

Overwegende dat de meest recente dreigingsanalyse van 13.11.2023 nog steeds een dreigingsanalyse niveau 2 (matig) is. Er wordt melding gemaakt van het feit dat betrokkene lange detentie heeft gezorgd voor een duidelijke afzwakking van zijn vroegere extremistisch discours. Daarnaast zou hij meer schuldinzicht schijnen te hebben dan in het begin van zijn detentie, maar hij blijft de impact van zijn daden uit het verleden ietwat minimaliseren en tracht hij deze te herkaderen op een manier alsof hij het allemaal niet zo ernstig bedoelde. Daarnaast blijft hij met frustraties zitten en voelt hij zich onrechtvaardig behandeld door justitie wegens het ontnemen van zijn Belgische nationaliteit. Zijn bedoeling blijft om verblijfsrecht in België te bekomen.

Verder staat te lezen dat er de afgelopen jaren onmiskenbaar sprake is van een sterk positieve evolutie met betrekking tot de ideologische standpunten van betrokkene. Gezien de eerder artificiële gevangeniscontext zou het echter kunnen dat zijn inkeer vanuit sociaal wenselijk gedrag gebeurt. Gezien de zware impact die S4B en de ideologie die deze uitdroeg in haar glorie-dagen, moet daarom bekeken worden of deze positieve evolutie zich ook na vrijlating in de maatschappij consistent verder zet. Gezien zijn zwaarwichtig verleden en het huidige verblijf in de gevangenis, is er echter nog nood aan slag om de arm, met het oog op bevestiging van deze positieve evolutie na een terugkeer in de maatschappij.

Overwegende dat ook de psychosociale dienst van de penitentiaire instelling van Beveren dd. 19.10.2022 tot de conclusie kwam dat er toch nog risico's bestaan en een reclassering in de war kunnen sturen, meer bepaald door zijn maatschappelijke impact en deze van een gunstmaatregel op de maatschappij, de persoonlijkheid van betrokkene en zijn ideologie en religieuze beleving. Met betrekking tot zijn persoonlijkheid, meer bepaald zijn redenaars talent, charisma maar ook het van jongsaf reageren op aangevoeld onrecht zijn niet meteen veranderbaar. Het is moeilijk in te schatten hoe betrokkenen zal reageren op aangevoeld onrecht t.a.v. zichzelf, moslims en heel concreet zijn kinderen. In ieder geval is dat gevoel nog steeds aanwezig. Hij heeft een narcistische persoonlijkheid waardoor hij steeds inherent over capaciteiten zal beschikken om terug het andere pad op te gaan. Persoonlijkheidstrekken zijn relatief onveranderbaar.

Daartegenover legt betrokkene opnieuw het eindverslag voor van het CAW dd. 08.09.2022 met betrekking tot de aanpak radicalisering. Deze bevindingen staan in schril contrast met de bevindingen van de psycholoog en OCAD. Het CAW was van bij het begin van de begeleiding van betrokkene heel positief over zijn inzichten en zijn potentieel om te veranderen. In totaal beslaat het verslag van het CAW 5 pagina's die ronduit positief te noemen zijn.

Het is eigenlijk vooral dat contrast tussen de mening en het inschatten van OCAD en gevangenis enerzijds en het inschatten van de deradicaliseringsambtenaar anderzijds dat tot nadenken stemt. Het houdt geen steek dat daar waar de diensten die betrokkene al lang opvolgen wel enige wijziging van het potentieel gevaar dat van hem uitgaat erkennen, echter anderzijds wel voorbehoud maken over zijn gedrag, dit terwijl de deradicaliseringsambtenaar een tegengestelde mening is toegedaan. Vooral over het schuldinzicht blijken de verschillende instanties het echt met elkaar oneens te zijn. Dit is uiteraard een heel belangrijk element om te kunnen vaststellen of betrokkene heden nog een gevaar uitmaakt voor de openbare orde/nationale veiligheid. Indien betrokkene niet daadwerkelijk inziet, of althans er niet in slaagt om dit eenduidig te communiceren, dat hij echt misdadig [ge]drag heeft vertoond en daartoe dan ook rechtmatig gestraft werd, hoe kunnen we dan stellen dat er geen gevaar meer zou uitgaan van betrokkene.

Daarmee wensen wij zeker geen afbreuk te doen aan de inspanningen die de deradicaliserings-ambtenaar en betrokkene zelf hebben gedaan. Een loutere progressie staat niet afdoende dat betrokkene gederadicaliseerd is. Indien betrokkene zijn deradicalisering wel degelijk is geslaagd, mag van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij begrijpt dat de Belgische overheid toch nog voorbehoud maakt betreffende zijn ideologische overtuiging en goede intenties en dit eerst in de praktijk wenst te zien alvorens hem een nieuw verblijfsrecht te geven. De kans op recidive is nog steeds reëel, gewoon al door de ambigue

houding van betrokkene tegenover hulpverleners (niet bedreigende contacten) enerzijds en politiemensen/mensen van justitie/onderzoekers van inlichtingendiensten anderzijds.

Hoe dan ook blijkt dat de Strafvuistvoeringsrechtbank op 08.12.2023 betrokkene verzoek voor beperkte detentie en uitgangsvergunningen heeft afgewezen. Er wordt geconcludeerd dat er nog steeds geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Er on[t]breekt minstens op het vlak van begeleiding het noodzakelijke element om het recidiverisico maximaal in te perken.

Terroristische handelingen vormen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor die een fundamenteel belang van de samenleving,

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat het gezinsleven betreft, werden allerhande stukken voorgelegd (zoals kaartjes en tekeningen, foto's en uitgebreide bezoekerslijst aan betrokkene in detentie van 2014 tot augustus 2023, betrokkene verzoek voor uitgangsvergunning, ...). Zijn gezinsleven wordt eveneens besproken in verslagen (PSD, CAW, justitieassistent). Er valt niet te ontkennen dat betrokkene vader is van vier Belgische kinderen, meer bepaald van [I.] ([...]) – gezamenlijk kind van betrokkene en zijn ex-vrouw [N.K.], [O.] ([...]), [R.] ([...]) en [R.] ([...]). Deze laatste kinderen zijn de gezamenlijke kinderen met mevr. [A.E.D.], met wie betrokkene is getrouwd op 22.05.2017 tijdens zijn gevangenschap. Echter dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid, te verzekeren.

Bovendien is een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging hier niet aan de orde. Betrokkene is heden, sedert 07.06.2012 in detentie. Dat betekent dat twee van de vier kinderen zijn geboren tijdens de hechtenis van betrokkene. Ook voorheen kende hij reeds een voorgeschiedenis van opsluitingen. Deze situatie zal mogelijks nog een tijdje aanhouden gezien zijn strafeinde pas is voorzien op 25.05.2027. Indien toch zou blijken dat betrokkene alsnog zal worden verwijderd[...], heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkene in die zin dermate is betrokken geweest bij de opvoeding en de verzorging van zijn kinderen dat hem een verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan. Het voorleggen van enkele ongedateerde foto's van zijn gezin, bezoekerslijsten, kaartjes en tekeningen van zijn kinderen doen hier geen afbreuk aan. Het feit dat zijn gezin hem moeten komen bezoeken in de gevangenis is te wijten aan zij[n] eigen gedrag en aan het plegen van ernstige feiten van openbar[e] orde. De scheiding met zijn gezin is mede veroorzaakt door hem en heeft niets te maken met het feit dat hij over geen verblijf[ff]srecht meer zou beschikken.

Wat de duur van het verblijf betreft, kan het feit hier geboren te zijn, hier de hoofdverblijfplaats te hebben, hier zijn sociale leven te hebben opgebouwd, amper 11 maanden in Marokko te zijn geweest, de Belgische nationaliteit te hebben verkregen van 07.01.1997 tot 23.10.2018, niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat van het persoonlijk gedrag van betrokkene uitgaat. Echter, uit de strafrechtelijke feiten blijkt dat betrokkene zichzelf niet echt verbonden voelt met België of de Belgische samenleving. Door openlijk zijn sympathie te uiten voor radicale ideeën alsook zijn afkeer tegenover de Belgische samenleving, alsook tal van inbreuken te plegen op het Belgische strafrecht, blijkt het verblijf in België geen element te zijn die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkene overtuiging.

Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd

waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Aangaande betrokkene economische situatie kan bezwaarlijk gesteld worden dat er sprake is van een tewerkstelling in België gezien hij reeds meerdere jaren in de gevangenis verblijft. Er kan dus evenmin gesteld worden dat hij een zwaar economisch verlies zou zijn voor België. Voor zover betrokkene wel degelijk over competenties zou beschikken, kan hij deze steeds aanwenden ergens anders, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst.

In het advies van de PSD staat te lezen dat zij op 23.02.2023 een e-mail van meester [S.D.], raadsheer van dhr. [B.], ontvingen met de boodschap "dat de aanvraag tot gezinshereniging met zijn minderjarige dochter ondertussen werd opgestart en een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Als gevolg van deze verblijfsaanvraag konden er geen verwijderingsmaatregelen door dienst vreemdelingenzaken worden genomen en kon dhr. [B.] niet langer als illegaal verblijvend op het Belgische grondgebied worden beschouwd. Op basis van zijn attest van immatriculatie beschikte betrokkene over de mogelijkheid tot het volgen van een opleiding via VDAB of het aanvangen van een betaalde tewerkstelling." Ook in het actualisatieverslag dd. 06.10.2023 wordt het volgende gesteld: "Op 29 juni 2023 ontving betrokkene de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn aanvraag tot verblijf werd afgewezen. Dit maakte een einde aan zijn tijdelijk recht op verblijf. Betrokkene tekende wel beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wacht op een antwoord. Dit beroep werkt niet schorsend. Pas wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de negatieve beslissing vernietigt, krijgt betrokkene opnieuw tijdelijk verblijfsrecht. We dienen te vermelden dat betrokkene op een serene manier met zowel de afwijzing van het ET als de weigering van het verblijfsrecht is omgegaan. Momenteel diende betrokkene een nieuw verzoek tot gezinshereniging in en beschikt hij in afwachting van de behandeling terug over verblijfsrecht." Hierbij lijkt het niet onbelangrijk erop te wijzen dat er klaarblijkelijk wordt uitgegaan van verkeerde veronderstellingen. Vooreerst werd meneer niet in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, niet bij de aanvragen in het verleden, noch heden. Verder hangt aan het indienen van een verblijfsaanvraag géén verblijfsrecht vast. Het is een aanvraag waarop vervolgens een afwijzing of toekenning volgt. Voor zover meneer in de toekomst wel degelijk in het bezit zou worden gesteld van een attest van immatriculatie, dient aangestipt te worden dat dit enkel het bewijs inhoudt dat meneer als het ware tijdelijk gedoogd wordt: onderliggend is er helemaal géén (tijdelijk) verblijfsrecht, het duidt enkel op een lopende aanvraag. Er kan bezwaarlijk worden aangemoedigd verblijfsaanvragen in te dienen, louter om het nemen van eventuele verwijderings-maatregelen te belemmeren en dus uitvoering van de Vreemdelingenwetgeving tegen te gaan. Ook kan het loutere hebben van een attest van immatriculatie bezwaarlijk worden vooropgesteld als voldoende stevige basis om een deel van het reclasseringsplan verder op uit te bouwen.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Dit wordt ook bevestigd in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 23.10.2018 waarbij uitdrukkelijk vermeld wordt dat betrokkene de westerse samenleving niet respecteert: "verweerder erkent, getuige zijn handelingen en gedragingen, de fundamentele regels en waarden van onze westerse samenleving niet. Hij heeft er zich ten andere ook zelfs met geweld tegen verzet". Bovendien is betrokkene hardleers, getuige het feit dat hij voor bepaalde strafbare feiten herhaaldelijk werd veroordeeld. Zoals eveneens reeds aangehaald, oordeelde ook de SURB dat er geen voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voorligt. Er on[t]breekt minstens op het vlak van begeleiding het noodzakelijke element om het recidiverisico maximaal in te perken

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden voor het weigeren van het verblijfsrecht.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Wettelijke basis: artikel 43 Vreemdelingenwet (hierna: Vw.).

In de bestreden beslissing poneert verweester dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, waardoor zij hem een verblijf van langer dan drie maanden dient te weigeren overeenkomstig artikel 43, § 1, 2° Vw.

Artikel 43, § 1 Vw. bepaalt: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren.”

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.” [...]

Verweester stelt in de bestreden beslissing van 10.01.2024 dat overeenkomstig art. 43 § 1, 2° Vw het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid daar het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het raam van zijn wettigheidstoetsing, toe om na te gaan of de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweester beschikt.

Verzoeker meent dat verweester op incorrecte gronden en onredelijke wijze besloot dat verzoeker heden nog een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

2.

Verzoeker ontkent niet dat de feiten die hij pleegde zwaarwichtig zijn en hij ziet de ernst ervan in, zoals blijkt uit het uitgebreid PSD-verslag d.d. 30.03.2023 m.b.t. terroristische misdrijven (STUK 2):

‘Heden is de fase van de ontkenning voorbij. Terugkijkend vindt hij dat IS geblunderd heeft en door het extreme geweld, chaos en dood te zaaien het geloof besmeurd heeft. We horen betrokkene nergens S4B-leden die gesneuveld zijn, verheerlijken. Hij wordt dan eerder triest. [B.] lijkt ondertussen (nu) te beseffen wat hij met zijn verhaal veroorzaakt heeft, al blijft het ons verbazen dat hij beweert dat toen niet ingezien te hebben. Het discours was immers uitgesproken vijandig en agressief. Hij ziet in dat zijn stijl in de samenleving eerder een contraproductieve reactie heeft veroorzaakt en zinloos was. Inzake geweld zien we betrokkene eerder verschuiven naar een theoretisch en meer aanvaard concept van het gebruik van geweld, nl. een land mag geweld gebruiken wanneer het aangevallen wordt, een individu niet. Betrokkene zegt dat hij zijn blik verruimd heeft. Hij verwijst naar de gesprekken met [R.S.] als inspirerend en vormend. Ze zetten hem aan tot reflectie. Ook gesprekken met aalmoezenier [S.D.K.] hebben hem aan het denken gezet. Hij leest boeken met uiteenlopende thema’s, zeker niet alleen religieuze (vb. De meeste mensen deugen) en hij neemt deel aan cursussen en gespreksgroepen(p.35)

(...)

Afwijzing van de democratische maatschappij en haar waarden was ‘zeer aanwezig en één van de belangrijkste onderwerpen in geschriften, video en boodschappen van S4B. Allerlei misstanden in de Belgische samenleving (en het Westen in het algemeen) worden toegeschreven aan de democratie. Dichotoom denken staat nog steeds centraal wanneer hij vertelt over (afkeur jegens) het Westen, de démocratie (hetgeen hij onrechtvaardig noemt). Weliswaar is betrokkene gematigder geworden, hetgeen vooral vanuit sociaal wenselijk gedrag gedreven lijkt. In gesprek met de PSD geeft hij toe dat hij in verleden veel kritiek geuit heeft op de democratie, omdat dit volgens eigen zeggen geen perfecte staatsvorm is. Hij vult echter aan dat deze niet bestaat, en dat het alternatief (het Kalifaat) een dictatuur is die veel problemen geeft. ‘Heden (2021-2022) zijn er weinig toevoegingen. Betrokkene ziet in en verwoordt inmiddels de voordelen van de democratie zoals onze collega’s geïllustreerd hebben. (p.36)

3.

Opvallend is dat verweester de OCAD-risicoanalyse van 2020 ruim citeert. De OCAD- analyse vormde de basis voor de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verwerpingsarrest van 09.11.2020 (zie hoger). We zijn echter inmiddels 4 jaar verder. Ondertussen wordt er een veel genuanceerder beeld geschetst in het PSD-verslag d.d. 30.03.2023 en de recente risico-inschatting van het OCAD van november 2023 en het advies van de directie van de gevangenis van Beveren d.d. 08.08.2023 en het advies van de justitieassistent d.d. 08.05.2023. (zie STUK 5)

Dit alles staat haaks op de vaststelling van DVZ dat verzoeker nog een 'werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging vormt'

3.1.

Verzoeker is niet in het bezit van de risico-inschatting van het OCAD d.d. november 2023. Verzoeker baseert zich op wat hij leest in de bestreden beslissing.

Verzoeker is van dreigingsniveau 3 gezakt naar 2 en van categorie 'haatprediker' naar categorie 'terrorismeveroordeelde'. Hiermee erkent OCAD dat de dreiging die nog zou uitgaan van verzoeker 'weinig waarschijnlijk is'.

De ervaring leert dat er tijdens detentie nooit lager dan dreigingsniveau 2 wordt gezakt, en dat pas dreigingsniveau 1 wordt behaald op het ogenblik dat iemand zich buiten de gevangenis heeft kunnen bewijzen. OCAD bevestigt dit impliciet door te stellen dat verzoeker zich eerst buiten de gevangenis moet waarmaken, wat impliceert dat OCAD ogenschijnlijk geen bezwaar heeft tegen de re-integratie van verzoeker. Hiervoor is echter evenwel verblijfsrechtelijk statuut voor verzoeker noodzakelijk.

3.2.

De directie van de gevangenis van Beveren schrijft in haar advies d.d. 09.10.2023 m.b.t. het risico tot het plegen van nieuwe ernstige feiten gepleegd door verzoeker (STUK 3):

"Gelet op het uitgebreid Strafregister van betrokkene, kan de kans op nieuwe feiten op middellange termijn nooit uitgesloten worden. We denken dan in de eerste plaats aan verkeersmisdrijven. Wanneer we de andere feiten en zeker deze die tot de huidige veroordeling aanleidinggeven, bekijken, dan stellen we vast dat [F.] sinds 2018 constructief opstelt in de contacten met PSD en een positief detentie-parcours' doorloopt zonder tuchtsancties of inbreuken. Hij ziet meer en meer in dat de manier waarop hij te werk ging, fout was en weinig tot niets heeft bijgedragen tot zijn bedoeling, nl. discriminatie van moslims in onze samenleving aankaarten en strijden voor een evenwaardige plaats. Hij zet zich ondertussen stellig af tegen IS en het gewelddadig salafisme. Hij ziet ook in dat jongeren op basis van zijn woorden en teksten naar Syrië zijn vertrokken en voelt zich daar verantwoordelijk voor. Als mediafiguur lijkt het niet onwaarschijnlijk dat hij door de pers gecontacteerd wordt en hiervoor vraagt hij expliciet een verbod op media-contacten, interviews, enz. Als ex-spreekbuis van S4B vraagt hij eveneens om publieke optredens waar hij bv. als woordvoerder of uithangbord zou fungeren, te verbieden. Op die manier wil hij op geen enkele manier anderen nog beïnvloeden. Hoewel betrokkene altijd gevoelig zal blijven vooronrecht - waar niets mis mee is - zal hij hiermee op een manier moeten omgaan zonder in de schijnwerpers te lopen. Onder deze omstandigheden lijken feiten op lange termijn sterk verlaagd te worden. Op korte termijn, m.n. tijdens het korte tijdsbestek van een UV wordt het risico op nieuwe feiten als klein ingeschat.."

3.3.

De justitieassistent adviseert op 08.05.2023 positief voor penitentiair verlof, na huisbezoek bij de echtgenoot, familie en de ouders van verzoeker met de volgende motivering (STUK 4):

"Mevrouw [E.D.] leek ons oprecht en spontaan tijdens ons gesprek en kwam over als een sterkte, stabiele vrouw en moeder die voor zover wij konden inschatten een vrij realistische kijk heeft op de toekomstige reclassering van dhr. [B.]. De lange detentie van betrokken heeft een grote invloed op zijn gezin, maar dhr. [B.] maakt wel duidelijk deel uit van dat gezin[,] er is sprake van wederzijdse betrokkenheid. Het gezin woont sinds jaren in [B.], de kinderen gaan er naar school en mevrouw [E.D.] werkt als kinderbegeleidster in [M.], ze is zelfstandig en zelfredzaam en heeft samen met de kinderen een bepaalde routine opgebouwd."

3.4.

Verweerster geeft ook het PSD-standpunt onvolledig weer m.b.t. de narcistische persoonlijkheid van verzoeker. De PSD van Beveren nuanceert weerhoudt geen antisociale persoonlijkheid en spreekt van narcistische persoonlijkheidstrekken i.p.v. stoornis.

In het verslag staat te lezen op pagina 32 (STUK2):

"Wanneer we over evolutie bij [F.B.] spreken dan hebben we in observaties een verschuiving vastgesteld van de grandioze narcistische trekken uit de S4B-periode en de aanvang van de detentie naar de meer (maar zeker niet uitgesproken) kwetsbare vorm van narcisme. In zijn zelfbeschrijving vinden we ook eerder de kwetsbare narcist terug, al heeft betrokkene te weinig oog voor de indruk die hij in het verleden op anderen maakte en het beeld dat hij van zichzelf geschapen heeft. [F.] huivert bij de beschrijving 'narcist'. Deze gevoeligheden blijven maar betrokkene is zich in de loop van zijn detentie door o.a. zelfstudie, individuele en groeps gesprekken, reacties van personeel op zijn houding en de ondersteunende rol van zijn familie meer

bewust geworden van zijn gewijzigde attitude (zie ook vaststellingen collega's Hasselt, supra). Dat sociale wenselijkheid hierbij een rol speelt, kan en verwoordt hij in sommige situaties ook. De gedragswijziging was oorspronkelijk misschien eerder extrinsiek gemotiveerd maar zijn huidig gedrag lijkt ons momenteel meer geïntegreerd. Het onveranderbare van zijn persoonlijkheid zit hem dan meer in gevoeligheid voor kritiek, de aandacht voor het beeld dat anderen van hem hebben,... Tijdens de S4B-periode leek ons dat niet anders: betrokkene was volgens ons toen ook erg gevoelig voor het beeld dat de buitenwereld van hem had, al zat de contradictie hierin dat hij tegelijk de goedkeuring van de inner group nastreefde en de afkeuring van de maatschappij, waarbij [B.] deze afkeuring als een 'compliment' beschouwde en op die manier transformeerde tot een streling van het ego".

Verweerster verwijst niet naar het besluit en de eindbeoordeling vervat in het PSD-verslag van 30.03.2023 (pag. 49).(STUK2)

"We beoordeelden [F.B.] op alle factoren van de VERA-2R. Zoals het instrument vereist, hebben we een dynamische evaluatie gemaakt en zijn over de tijd gespreide evolutie geëvalueerd. De basis van de VERA-2R werd door de collega's uit de gevangenis van Hasselt gemaakt. Dat geldt ook voor de eerste vaststellingen omtrent zijn evolutie in detentie. In de PI Beveren hebben we onszelf één jaar de tijd gegeven om betrokkene te observeren, uitgebreid te spreken en zijn detentiegedrag te evalueren. Dit vergde het nodige geduld van [B.] ('weer een jaar wachten') maar hij kon zich vinden in onze motivatie. In onze verslaggeving gaven we tot nog toe een volledige beoordeling van alle VERA-2R criteria. In deze conclusie vatten we de meest dominante en ons inziens nog steeds relevante risico-verhogende en risico-verlagende factoren samen, kijken we naar mogelijkheden tot deradicalisering/desengagement om zo tot een eindconclusie met mogelijke scenario's te komen. Wanneer we de diverse radicaliserings-modellen bekijken, dan stellen we vast dat betrokkene als het ware een 'modeltraject' volgde."

EINDBEOORDELING: De analyse verplicht ons tot genuanceerde conclusies. Wanneer we ons beperken tot het hoofddoel van de VERA-2R, nl. de inschatting van het risico op gewelddadig extremisme, dan schatten we dit bij [F.B.] momenteel als matig-laag in. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene nog gepreoccupeerd is met geweld en/of hij deze op enige manier wil propageren. "

4.

Verweerster trekt een conclusie die niet volledig overeenstemt met wat het OCAD en de PSD als analyse maken: 'De kans op recidive is nog steeds reëel, gewoon al door de ambigue houding van betrokkene naar hulpverleners enerzijds en justitie- en veiligheidsmensen anderzijds'.

De PSD schrijft in haar verslag op pagina 43 en 44 (STUK 2):

'Momenteel ziet betrokkene in dat er verschillende vormen van (religieuze) betekenisgeving zijn die naast elkaar staan en die - een inzicht dat ons inziens niet onbelangrijk is - elkaar wederzijds positief kunnen beïnvloeden. Hij staat hierover ook open. De impact van gesprekken, cursussen, zelfstudie en reflectie laat zich ons inziens hier gelden. Eén van de voor ons meest uitgesproken voorbeelden hiervan was het afscheidsritueel n.a.v. het overlijden van een familielidgedetineerde. Dit werd begeleid door de katholieke aalmoezenier, een vrouw. Hoewel enkele moslimgedetineerden hierop afhaakte, heeft betrokkene bij herhaling zijn waardering voor deze ceremonie uitgesproken en zegt hij ons dat hij zich hiertegen vroeger zou verzet hebben. (Pag.43)

(...)

De bescherming tegen gewelddadig extremisme is in de loop van de detentie toegenomen. Het betreft immers een proces van jaren, ondersteund door diverse actoren. De PSD moet er zich van bewust zijn dat de dienst een adviserende functie heeft. De vertrouwelijkheid is m.a.w. niet absoluut. Dat zal de relatie steeds een zekere spanning geven. Gedetineerden weten dat het PSD-verslag een bepalende rol in hun verdere detentie heeft en dat noopt - tot ons inziens terecht - tot een gezonde voorzichtigheid. De informatie die we van andere diensten, organisaties en begeleiders hebben gekregen is divers en uitgebreid. De analyse dat 'één zwaluw de lente niet maakt' lijkt ons in het geval van betrokkene niet meer van toepassing, (p. 43)

(...)

Heden (2021-2022). Betrokkene heeft zich in verschillende programma's ingeschreven, nam deel aan gespreksgroepen van Moderator, volgt cursussen, heeft gesprekken met deradicaliseringsambtenaren en stelt hierbij ook zijn geloof bespreekbaar. We horen waardering voor deze personen. Hij verbleef gedurende langere periode op de DE-RAD:EX-afdeling, maar kon uitstromen naar een 'normaal regime' en later ook naar een andere gevangenis. Daarnaast onderhield/onderhoudt hij ook contacten met JWW, CGG, Moderator,... In bijlage sturen we een verslag van [R.S.] over het proces dat hij met betrokkene is aangegaan. Daarnaast bezorgde mevrouw [C.] ons een overzicht van de activiteiten waar [F.] aan deelnam en het proces dat zij met betrokkene en de familie aanging (p. 44)

Wat betreft het schuldinzicht en de afstand die verzoeker neemt van gewelddadig extremisme zitten de deradicaliseringsambtenaar en de PSD van Beveren op dezelfde lijn, in tegenstelling tot wat verweerster

suggereert. Er is trouwens een nauwe samenwerking tussen beide. Beiden staan eveneens dicht bij verzoeker dan verweerster om een correcte inschatting te maken.

5.

Verweerster verwijst ook naar het laatste vonnis van de Strafvorderingrechtbank, die refereert naar een reclassering die nog niet is uitgewerkt, hetgeen logisch is omwille van zijn gebrek aan verblijfsrecht. De motivatie van de Strafvorderingrechtbank is niet gebaseerd op het feit dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de samenleving oplevert. (STUK 5)

6.

Overeenkomstig art. 43, § 2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

6.1.

In verband met het gezinsleven schrijft verweerster:

“Wat het gezinsleven betreft, werden allerhande stukken voorgelegd (zoals kaartjes en tekeningen, foto's en uitgebreide bezoekerslijsten betrokkene in detentie van 2014 tot augustus 2023, betrokkene's verzoek voor uitgangsvergunning, ...). Zijn gezinsleven wordt eveneens besproken in verslagen (PSD, CAW, justitieassistentie).

Er valt niet te ontkennen dat betrokkene vader is van vier Belgische kinderen, meer bepaald van I[...] ([...] - gezamenlijk kind van betrokkene en zijn ex-vrouw [N.K.], [O.] [...], [R.] [...] en [R.] [...]. Deze laatste kinderen zijn de gezamenlijke kinderen met mevr. [A.E.D.], met wie betrokkene is getrouwd op 22.05.2017 tijdens zijn gevangenschap.

Echter dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid, te verzekeren. ”

In zoverre verweerster opnieuw aanvoert dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde, kan het volstaan te verwijzen naar de uiteenzetting hierboven. Verzoeker is van oordeel dat de nationale veiligheid op dit ogenblik niet meer opweegt tegen het door art. 8 EVRM beschermde recht op gezinsleven.

Verweerster stelt ten onrechte dat er geen sprake is van gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM gelet op zijn detentie. In tegenstelling tot wat verweerster poneert merkt verzoeker op dat een vreemdeling zich op art. 8 EVRM kan beroepen zodra er sprake is van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het (quasi) onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. Het EHRM aanvaardt dat er sprake is van een gezinsband ondanks het feit dat er geen sprake is van samenwonen tussen de ouders en het kind. (Boughanemia t/ Frankrijk, arrest 24.04.1996, Requil 1996,1 §35). Uit het uitgebreide PSD-verslag blijkt duidelijk dat verzoeker een hechte band heeft met zijn kinderen en echtgenote (STUK2):

“Naast de contacten met PSD heeft hij ook regelmatig contact met JWW en krijgt hij meermaals per week bezoek van zijn partner, kinderen en ruimere familie. Hij maakt daarnaast ook gebruik van de mogelijkheid tot videobezoek en kinderbezoek op woensdagnamiddag.

(...)

Momenteel profileert [B.] zich ook sterk als vader die er voor zijn kinderen zoveel mogelijk probeert te zijn. Uit de observaties blijkt ook de goede band tussen betrokkene en zijn kinderen. (pag.40)

(...)

Momenteel ervaart betrokkene de grootste steun van zijn dichte familie en dit betekent ouders, partner, kinderen. Ook heeft hij een goed contact met zijn oudste zoon [I.]. Belangrijkste zijn partner en jonge kinderen. Uit observaties blijkt dat het gezin hartelijk met elkaar omgaat en hun affectie op een discrete maar voor iedereen zichtbare manier toont. Met zijn partner zit betrokkene op dezelfde golflengte wat geloof betreft en dat is een orthodoxe vorm van de islam. We hebben de indruk dat partner en kinderen en het vorm geven van zijn gezin het belangrijkste in zijn leven zijn. Uiteraard denkt/weet/hoopt [B.] dat dit een gunstige invloed zal hebben voor zijn verzoek tot gezinshereniging. Maar we hebben niet de indruk dat de band artificieel of niet oprecht zou zijn. Integendeel. We hebben ook geen informatie als zouden de kinderen geïsoleerd zouden opgevoed worden. Zijn ouders spraken hem in het verleden meermaals aan over zijn gedrag en zijn

communicatiestijl. Ze hadden voorspeld dat dit voor problemen zou zorgen, ze wilden dat hij het anders aanpakte. Ze blijven [F.] desondanks onvoorwaardelijk steunen". (pag.45)

6.2.

Duur van het verblijf en leeftijd

Verzoeker is geboren in Rumst [...] en verblijft dus al bijna 42 jaar in België. Verzoeker is in België naar school gegaan en heeft er zijn sociale leven opgebouwd. Hij bekwam de Belgische nationaliteit op 07.01.1997 en heeft geen enkele band met Marokko.

Uit zijn strafrechtelijk verleden kan niet automatisch worden afgeleid dat verzoeker zich anno 2024 niet verbonden zou voelen met de Belgische samenleving en de Belgische democratische normen en waarden. Terzake verwijst verzoeker naar de observaties van velerlei instanties: directie detentiebeheer, PSD, directie gevangenis, justitieassistentie. Op dit ogenblik kan niet worden gesteld dat verzoeker de democratische maatschappij en haar waarden nog langer afwijst zoals dit het geval was in geschriften en boodschappen van S4B. Verzoeker is, zoals gezegd, langdurig geobserveerd door allerlei instanties. Uit hun bevindingen kan niet worden afgeleid dat de ideologische verandering van verzoeker alleen zou zijn ingegeven door sociaal wenselijk gedrag en opportunisme.

6.3.

Socio-culturele integratie

Verweerster verwijst nogmaals naar het strafrechtelijk verleden om hieruit automatisch af te leiden dat er geen sprake is van werkelijke integratie in de Belgische samenleving. Dit automatisme is niet in overeenstemming met de bevindingen en observaties van de hierboven vermelde instanties. De integratie moet ingeschat worden op dit ogenblik. Op dit moment blijkt uit alle voorgelegde verslagen van PSD, directe gevangenis en justitiehuis, dat verzoeker niet alleen afstand heeft genomen van zijn antidemocratisch gedachtengoed maar dat hij bovendien al geruime tijd op een positieve manier op de gevangenis opereert.

"Betrokkene probeert zijn detentie zo zinvol mogelijk in te vullen. Tijdens zijn verblijf op de D-Rad: Ex hield hij zich voornamelijk bezig met lezen, deelname aan de wandeling en fitness. Hij had er ook regelmatig contacten met CGG, JWW en de consulent aanpak radicalisering. Gelet op de beperkte mogelijkheid tot werk koos hij er, naar eigen zeggen, voor om hierbij voorrang te geven aan gedetineerden zonder financiële steun van buiten. Waar mogelijk nam hij ook deel aan georganiseerde groeps gesprekken zoals de gespreksgroep 'Tralies uit de weg', dialoogsessies georganiseerd door de Imam. "Tralies uit de weg is een gespreksgroep waarin vanuit een christelijke inspiratie een ontmoeting gecreëerd wordt door met elkaar in gesprek te gaan rond thema's van zingeving en kwaliteit van het leven. Zo wil men - op basis van gelijkwaardigheid - luisteren naar elkaar in de hoop de kloof een beetje te dichten." Daarnaast nam hij vanaf september 2019 tot eind januari 2020 ook deel aan de cursus "Gevangenisstraf als doorleefde realiteit", georganiseerd door KU Leuven. Hij behaalde uiteindelijk een 15/20 en was geprikkeld om verder te studeren. In samenwerking met [M.C.], consulent aanpak radicalisering werd contact opgenomen met professor [N.F.] (KU Leuven), die zich binnen de vakgroep Sociale en Culturele Antropologie les geeft over onder meer antropologie, religie en etniciteit. Er was een verkennend gesprek in de gevangenis van Hasselt en [F.] kreeg goedkeuring om zich in te schrijven via creditcontract voor het vak "Antropologie en criminologische thema's", wat gestart is op 09/02/2021. Nadat hij hiervoor slaagde schreef hij zich opnieuw in voor een aantal vakken van de opleiding antropologie en politieke wetenschappen (aan de hand van creditcontracten). Op heden is betrokkene nog steeds met deze studie bezig en legt hij per semester een aantal examens af. Dit blijkt echter geen evidentie gelet op de beperkte mogelijkheden tot het online volgen van colleges en raadplegen van het cursusmateriaal beschikbaar op het digitaal platform van KU Leuven.

Ook in PI Beveren neemt betrokkene actief deel aan het ontspanningsaanbod en de activiteiten die worden georganiseerd. Hij volgde de cursus communicatie, workshop rond slachtofferschap en de schrijfgroep van de opleiding penologie. (pag 26)

Verzoeker maakt zich ook verdienstelijk tijdens de detentie als:

- secretaris overlegorgaan gedetineerden (democratisch verkozen)
- lid sleutelfiguren voor organisatie, cultuur en sport
- vrijwilliger voor de organisatie van Katholieke, Protestante, Vrijzinnige erediensten of festiviteiten gevangenis
- vrijwillig tolk voor PSD, directie en PSD

In de praktijk toont verzoeker bijgevolg al aan dat hij wel degelijk zijn denkbeelden uit het verleden heeft afgezworen en dat er sprake is van een hoopvolle socio-culturele integratie in België."

2.1.2. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen en reeds werd aangegeven in het arrest nr. 243 788 moet er allereerst op worden gewezen dat het de Raad niet toekomt om, op basis van allerhande bij het verzoekschrift gevoegde stukken of in het verzoekschrift opgenomen citaten, een eigen nieuwe analyse te maken van het gevaar dat verzoeker al dan niet zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het komt de Raad, in het raam van zijn wettigheidsstoetsing, enkel toe om na te gaan of de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker in het verleden zeer ernstige strafbare feiten pleegde en dat om te beoordelen of een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid een groot belang kan worden gehecht aan de gedragingen die deze persoon in het verleden stelde. Uit deze gedragingen kan immers vaak worden afgeleid of van deze persoon ook in de toekomst nog een bedreiging zal uitgaan. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker sinds 2003 herhaaldelijk werd veroordeeld voor allerhande misdrijven – waaronder het optreden als leidend figuur van een terroristische groep – en dat hij uiteindelijk van de Belgische nationaliteit vervallen werd verklaard omwille van de ernst van de feiten die hij pleegde.

Verzoeker zet, met verwijzing naar een citaat uit een verslag van de psychosociale dienst van de penitentiaire instelling waar hij actueel verblijft, uiteen dat hij niet ontkent dat de feiten die hij in het verleden pleegde zwaarwichtig zijn en dat hij de ernst ervan ondertussen inziet. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder het gegeven dat hij deze feiten pleegde niet meer zou mogen meenemen bij de beoordeling van het gevaar dat van hem uitgaat en hieraan geen zeker gewicht meer zou mogen geven.

Door toe te lichten dat verweerder in de bestreden beslissing ook de inhoud weergeeft van een verslag van het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna: het OCAD) dat reeds dateert van 2020 en er ondertussen verscheidene verslagen zijn die een genuanceerder beeld van hem schetsen, toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Een volledige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat verweerder ook andere documenten, van meer recente datum, in aanmerking nam. De verwijzing naar het OCAD-verslag uit 2020 laat toe de positieve evoluties die ondertussen werden vastgesteld wat te kaderen. Ondanks deze positieve evoluties stelt het OCAD, in zijn meest recente verslag van 13 november 2023, verzoeker nog steeds in te schalen onder een dreigingsniveau 2 (matig). Het OCAD heeft duidelijk aangegeven dat verzoeker op verschillende risico-domeinen positief is geëvolueerd, maar heeft hierbij ook enig voorbehoud gemaakt. In het verslag van 13 november 2023 wordt immers ook gewezen op verzoekers persoonlijkheidsproblematiek en geduid dat het, gelet op de artificiële setting van zijn detentie, moeilijk in te schatten is *“in welke mate er sprake is van sociaal wenselijke uitingen en gedrag.”* Het OCAD gaf ook aan dat kan worden geconcludeerd dat verzoeker zich actueel niet meer bezighoudt met actief proselitisme en de verspreiding van een gedachtengoed dat geweld goedkeurt, maar wijst ook op verzoekers blijvende frustraties en zijn zwaarwichtig verleden en stelt dat *“er nog nood [blijft] aan een slag om de arm, met het oog op de bevestiging van deze positieve evolutie na een eventuele terugkeer in de maatschappij”*. Hieruit blijkt dat het OCAD niet zonder meer overtuigd is dat er actueel totaal geen risico op schendingen van de openbare orde of de nationale veiligheid van verzoeker meer uitgaat. Verzoekers stelling dat het OCAD er schijnbaar geen bezwaar tegen heeft dat hij zich re-integreert in de maatschappij, wat impliceert dat hem een verblijfstitel kan worden afgegeven, is een eigen interpretatie. Het feit dat het OCAD aangeeft dat het ontbreken van een risico op schendingen van de openbare orde of de nationale veiligheid pas echt zal kunnen worden vastgesteld na een terugkeer in de samenleving laat de Raad slechts toe te constateren dat deze gespecialiseerde dienst het gevaar voor nieuwe inbreuken, bij het intreden in de samenleving, niet volledig uitsluit. Verzoekers bewering dat hij geen lagere inschaling inzake het dreigingsniveau kan krijgen zolang hij niet is vrijgesteld en in de samenleving heeft kunnen aantonen dat er geen effectieve dreiging van hem uitgaat doet er geen afbreuk aan dat het OCAD actueel nog een dreigingsrisico weerhoudt. Uit het advies van het OCAD dat is weergegeven in de bestreden beslissing kan bovendien in ieder geval niet worden afgeleid dat deze dienst door te verwijzen naar *“een eventuele terugkeer in de maatschappij”* een wederopname van verzoeker in de Belgische samenleving aangewezen acht en er geen beletsel bestaat om hem enige verblijfstitel af te geven.

Verzoeker benadrukt dat de directie van de penitentiaire instelling waar hij actueel verblijft het risico dat hij tijdens het korte tijdsbestek van een uitgangsvergunning nieuwe feiten zou plegen klein inschat en dat een justitieassistent, na een thuisbezoek, positief adviseerde voor de toekenning van penitentiair verlof. Hierbij moet worden opgemerkt dat dit slechts adviezen zijn en verweerder hierdoor niet is gebonden. Voormelde adviezen hebben er de bevoegde diensten daarenboven ook niet toe gebracht een uitgangsvergunning of een penitentiair verlof toe te staan. Verweerder heeft bovendien uiteengezet waarom hij, ondanks bepaalde positieve vermeldingen in verschillende verslagen, toch een actueel reëel risico op schendingen van de openbare orde of de nationale veiligheid weerhield. Naast de feiten die verzoeker in het verleden pleegde – die, blijkens de stukken waarover de Raad beschikt, voor maatschappelijke onrust zorgden en tot gevolg hadden dat tal van personen het leven lieten – heeft verweerder overwogen dat uit de verslaggeving blijkt dat

er nog elementen zijn die verzoekers reclassering in de war kunnen sturen. Verweerder heeft tevens aangegeven een zeker gewicht toe te kennen aan verzoekers persoonlijkheid bij de beoordeling van de vraag of er nog een actuele bedreiging voor de samenleving van hem uitgaat. Hij heeft gewezen op verzoekers redenaarstalent en charisma en het gegeven dat hij van jongs af aan de neiging heeft om te reageren op wat hij als onrecht aanvoelt. Uit de feitelijke gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoeker bij deze reacties de normale grenzen overschrijdt.

Verzoeker bekritiseert verweerdere constatacie dat hij een narcistische persoonlijkheid heeft en dat dit relatief onveranderbaar is, door aan te geven dat er geen sprake is van een antisociale persoonlijkheid of van een *“stoornis”*. Verweerder heeft echter in de bestreden beslissing de woorden *“antisociale persoonlijkheid”* nergens gebruikt, zodat verzoekers grief hieromtrent niet nuttig is. Verzoekers duiding dat er in het verslag van de psychosociale dienst van de penitentiaire instelling van Beveren wordt gesproken over narcistische persoonlijkheidstrekken en niet van een stoornis is verder niet van aard dat kan worden besloten dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt door de woorden *“persoonlijkheidsstoornis”* en *“persoonlijkheidstrekken”* door elkaar te gebruiken. De Raad merkt bovendien op dat in andere verslaggeving wel degelijk sprake is van een *“persoonlijkheidsstoornis”* (cf. dreigingsanalyse van 20 februari 2020). Daargelaten de vraag of verzoeker een stoornis heeft of er beter wordt gesproken over narcistische persoonlijkheidstrekken, blijkt uit de feiten dat verzoeker, op het ogenblik dat hij niet in de gevangenis zat, gedragingen stelde die toelaten te besluiten tot het bestaan van *“een grote behoefte aan bewondering, een inadequate gewetensfunctie en een gebrek aan empathie”* en dat hij er niet voor terugdeinsde *“om anderen te exploiteren voor zijn eigen doelen”* (cf. dreigingsanalyse van 7 maart 2023). Uit tal van documentatie blijkt dat verzoeker, tijdens zijn vrijheidsberoving, schijnbaar tot bepaalde inzichten is gekomen en een bereidheid toont om niet te hervallen in zijn oude gedrag, maar dit impliceert niet dat moet worden geconcludeerd dat verweerdere risico-inschatting inzake het gevaar dat hij nog vormt voor de Belgische samenleving en die mede die is gesteund op verzoekers persoonlijkheid kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft trouwens ook correct aangegeven dat in het verslag van het OCAD wordt gesteld dat *“[g]ezien de eerder artificiële gevangeniscontext [...] het echter [zou] kunnen dat zijn inkeer vanuit sociaal wenselijk gedrag gebeurt.”*

Het feit dat verweerder de eindconclusie van het verslag van de psychosociale dienst van de penitentiaire instelling van Beveren niet heeft weergegeven in de bestreden beslissing laat evenmin toe te besluiten dat deze beslissing kaduuk is. Verweerder is niet verplicht om elk standpunt inzake verzoeker in zijn beslissing op te nemen. Verzoeker maakt door aan te geven dat bepaalde conclusies niet zijn vermeld ook niet aannemelijk dat verweerder niet met kennis van zaken heeft beslist. Er mag ook niet uit het oog worden verloren dat verweerder een beslissing dient te nemen met mogelijk verregaande gevolgen en dus een eigen appreciatie van de gedragingen van verzoeker en de risico's voor de samenleving mag maken en dat hij hierbij niet is gebonden door conclusies van diensten die zelf geen beslissingen dienen te nemen en die de daaraan verbonden verantwoordelijkheid niet dragen.

Verzoeker betoogt verder dat de deradicaliseringsambtenaar en de psychosociale dienst van de penitentiaire instelling van Beveren een zelfde visie hebben inzake zijn schuldinzicht en de afstand die hij neemt van het gewelddadig extremisme. Hiermee, en door te stellen dat verweerdere conclusies niet steeds overeenstemmen met deze van andere diensten, toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij, gelet op de aard van de voorheen gepleegde feiten, het gegeven dat hij na eerdere veroordelingen recideerde en gezien zijn persoonlijkheid, een gevaar blijft vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing. Daarnaast moet ook worden geduurd dat verweerder terecht heeft opgemerkt dat in het verslag van de deradicaliseringsambtenaar minder voor-behouden worden geformuleerd inzake de risico's die nog van verzoeker uitgaan voor de samenleving dan in de andere verslagen en dat hij vermog op dit verschil te wijzen om aan te geven dat de bevindingen van deze ambtenaar hem er niet toe brengen een ander standpunt in te nemen.

Verzoeker geeft ook nog aan dat verweerder in de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, maar uit dit vonnis niet kan worden afgeleid dat deze rechtbank hem nog als een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de samenleving zou beschouwen. Een lezing van dit vonnis leert de Raad dat de strafuitvoeringsrechtbank van oordeel is dat het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten slechts kan worden opgevangen indien er een uitgewerkte reclassering is en dat dit niet mogelijk is aangezien verzoeker niet over een verblijfstitel beschikt. De strafuitvoerings-rechtbank heeft erop gewezen dat het *“mede gelet op de aard van de feiten die ten grondslag liggen aan de thans in uitvoering zijnde opsluitingstitels”* het risico op hervat in nieuwe strafbare feiten hoog inschat indien geen verblijfstitel wordt toegekend. De strafuitvoeringsrechtbank ziet derhalve wel nog een risico dat verzoeker nieuwe feiten zou kunnen plegen. Het gegeven dat de toekenning van een verblijfstitel de mogelijkheid zou openen om een reclasseringsplan op te stellen en op die wijze het risico dat verzoeker nieuwe strafbare feiten zou plegen te beperken, impliceert voorts niet dat verweerder kennelijk onredelijk optrad, door op grond van de door verzoeker in het verleden gepleegde feiten – een element waarnaar ook de strafuitvoeringsrechtbank verwijst

– en zijn persoonlijkheidskenmerken, te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en hem geen verblijfstitel kan worden toegestaan.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het eerste middel, wijst verzoeker erop dat verweerder, overeenkomstig artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een beslissing waarbij een de verblijfsaanvraag van de echtgenoot van een burger van de Unie wordt afgewezen de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking moet nemen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder met deze verplichting rekening heeft gehouden.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat zijn gezinsleven ondergeschikt is aan de nood om de nationale veiligheid te vrijwaren. Er zijn evenwel geen elementen die de Raad toelaten te concluderen dat het door verweerder ingenomen standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoeker verwijst naar zijn betoog waarmee hij poogde aan te geven dat hij niet kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, maar uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat hij niet aantoonde dat verweerders overwegingen in dit verband niet draagkrachtig zijn.

Verzoekers bewering dat verweerder zou hebben geoordeeld *“dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM”* mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft wel degelijk aanvaard dat verzoeker een gezinsleven in België heeft. Hij heeft immers overwogen dat het recht op een gezinsleven in casu ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. Hij heeft er wel op gewezen dat het niet inwilligen van verzoekers verblijfsaanvraag in casu een minder ontwrichtende impact heeft aangezien er reeds vele jaren geen sprake is van een samen-woning met de kinderen. Hij heeft ook geduid dat het niet toekennen van een verblijfstitel niet inhoudt dat verzoeker niet verder contacten kan onderhouden met zijn kinderen. Verzoekers toelichting dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat een samenwoning niet is vereist om te kunnen spreken van een gezinsleven en zijn bemerking dat hij een hechte band heeft met zijn kinderen leiden niet tot het besluit dat verweerder het bestaan van een gezinsleven niet deugdelijk heeft betrokken bij de besluitvorming. Verweerder heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid die artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) hem biedt om te besluiten dat de rechten die verzoeker meent te kunnen putten uit deze verdragsbepaling niet kunnen primeren op de nood om de nationale veiligheid te beschermen. Er dient bovendien ook te worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid worden om de keuze van de gemeen-schappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grond-gebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezins-leven kan hebben.

Uit verzoekers uiteenzetting dat hij in 1982 werd geboren en dat hij ondertussen tweeënveertig jaar in België verblijft kan niet worden afgeleid dat verweerder niet vermocht te beslissen dat hem, op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, geen verblijfsrecht kan worden toegestaan. Er blijkt niet dat verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in België dusdanig belangrijk zijn dat verweerder niet kon oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving dienen te primeren. Verweerder heeft er op goede gronden op gewezen dat verzoeker nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Verzoeker kan verder niet voorhouden dat hij geen enkele band heeft met Marokko. Dit is immers het land waarvan hij bij zijn geboorte de nationaliteit kreeg en uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat hij voorheen reeds naar dit land reisde – hij huwde er met zijn eerste echtgenote –, dat hij er verwanten heeft en dat hij de taal die in dat land wordt gesproken machtig is. Door toe te lichten dat niet zonder meer mag worden aangenomen dat hij zich heden niet verbonden zou voelen met de Belgische samenleving en hij de Belgische democratische normen en waarden niet zou onderschrijven maakt hij niet aannemelijk dat verweerder enige appreciatiefout maakte door de duur van zijn verblijf in het Rijk of zijn leeftijd niet als een reden te aanvaarden die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Verweerder heeft inzake verzoekers socio-culturele integratie overwogen dat uit de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld blijkt dat hij zich niet echt verbonden voelt met België of de Belgische samenleving. Verzoeker stelt dat niet blijkt dat hij zich heden, in 2024, niet verbonden zou voelen met de Belgische samenleving en de democratische maatschappij en dat hij haar waarden nog langer afwijst. Het is echter niet kennelijk onredelijk om op grond van de vaststelling dat verzoeker zich – vooraleer hij van zijn vrijheid werd beroofd – jarenlang heeft verzet tegen het Belgische maatschappijmodel te concluderen dat niet kan worden aangenomen dat hij socio-cultureel is geïntegreerd. Waar verzoeker verwijst naar de inhoud van verslagen die werden opgesteld tijdens zijn verblijf in de gevangenis en waaruit blijkt dat hij, pas na een intensieve begeleiding, tot bepaalde inzichten is gekomen en hij niet langer zijn vroegere extreme standpunten onderschrijft dient te worden gesteld dat hij hiermee niet aantoonde dat er sprake is van een doorgedreven

socio-culturele integratie die verweerder diende te weerhouden als een beletsel om de bestreden beslissing te nemen. De vermelding in bepaalde verslagen dat verzoeker zijn radicale gedachtengoed niet langer aanhangt en dat hij in de gevangenis geen problemen stelt laat op zich, in tegenstelling tot wat hij lijkt te veronderstellen, niet toe te oordelen dat hij actueel ook effectief socio-cultureel in de Belgische samenleving is geïntegreerd.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat verweerder de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Conform de vaste rechtspraak van het EVRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden.

Verzoeker werd, zoals gezegd, in België geboren. Zijn moeder en broers en zussen hebben allen de Belgische nationaliteit. Hierboven werd aangetoond dat er een hechte gezins- en familieband bestaat. Verzoeker krijgt regelmatig bezoek van zijn vrouw, kinderen en familieleden. Verzoeker is sterk betrokken bij de opvoeding van zijn kinderen. Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat verzoeker geen rol zou spelen in de opvoeding enkel en alleen omdat hij in de gevangenis verblijft. In dit geval is er sprake van een duurzaam gezinsleven tussen verzoeken en zijn kinderen waardoor de toets met art. 8 EVRM dient te worden uitgevoerd.

De toets van art. 8 EVRM houdt in dat er sprake moet zijn van dwingende sociale noodzaak en evenredigheid van de inmenging. Hierboven werd uiteengezet dat verzoeker momenteel geen ernstig gevaar meer vormt voor de openbare orde. Op dat vlak maakt verweerder kennelijk een beoordelingsfout.

Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake is van dwingende sociale noodzaak en stelt dat de bestreden beslissing niet proportioneel kan worden genoemd.”

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoekers verblijfsrechtelijke situatie wordt gewijzigd, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een daadwerkelijke inmenging vormt in zijn gezinsleven. Zoals reeds gesteld, kan uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben. De Raad stelt hierbij vast dat uit de door verweerder verzamelde informatie blijkt dat verzoeker bij zijn geboorte de Marokkaanse nationaliteit verwierf, dat zijn echtgenote ook van Marokkaanse origine is en dat hij aangaf reeds in Marokko te hebben verbleven en Arabisch te kunnen spreken. Verder moet ook worden opgemerkt dat verzoekers kinderen die nog in het gezin verblijven jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verzoeker kan er, zoals verweerder heeft overwogen, ook voor opteren om zijn gezinsleven verder te onderhouden middels een contact per telefoon of via internet en door regelmatige bezoeken in het land waar hij kan verblijven. In dit verband heeft verweerder er ook terecht de aandacht op gevestigd dat verzoeker en zijn kinderen, gelet op zijn detentie, heden ook niet samenwonen en de ontwrichtende impact van een eventuele latere verwijderingsmaatregel dus moet worden gerelativeerd. De bestreden beslissing heeft dus geenszins tot gevolg dat verzoeker zijn rol als vader niet verder kan opnemen. Verweerder erkent uitdrukkelijk dat verzoeker “een betrokken vader” is en houdt hier rekening mee. Het feit dat verweerder ook heeft overwogen dat verzoeker, omwille van zijn detentie, niet mee kan instaan voor de opvoeding en verzorging van zijn kinderen – waarmee hij duidelijk verwijst naar de dagdagelijkse praktische handelingen die moeten worden gesteld door een ouder – doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat verzoeker in België werd geboren en dat zijn ouders en broers en zussen – verwanten die niet tot zijn gezin behoren en met wie hij ook contacten vanuit het buitenland kan onderhouden – laat evenmin toe te besluiten dat verzoekers gezinsleven door de bestreden beslissing in het gedrang dreigt te komen.

Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder heeft onderzocht of er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op hem zou rusten, die een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft de impact van de bestreden beslissing op verzoekers gezinsleven onderzocht. Hij heeft daarnaast overwogen dat het niet tot een verblijf toelaten van verzoeker daarenboven is vereist ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid. In de mate dat verzoeker stelt van oordeel te zijn dat niet kan worden voorgehouden dat er nog enig gevaar van hem uitgaat, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De door verzoeker verstrekte toelichting laat de Raad niet toe te concluderen dat het niet inwilligen van zijn verblijfsaanvraag aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK